

Arrest

nr. 59 561 van 12 april 2011

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 en 28 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 14 en 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten H. CILINGIR loco advocaat M. SAMPERMANS en A. HAEGEMAN loco F. LANDUYT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. K. M. kwam volgens zijn verklaringen op 17 februari 2009 het Rijk binnen en diende op 17 maart 2009 een asielaanvraag in. H. S. kwam volgens haar verklaringen op 25 mei 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. B. Z. kwam volgens haar verklaringen op 3 november 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 januari 2011 werd voor allen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing inzake K. M. (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner, afkomstig uit het dorp Gorazhdevc (gemeente Pec) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U was gehuwd met G. B., afkomstig uit het dorp Dobrusha in de gemeente Pec en jullie hebben twee kinderen. Ongeveer een maand voor het uitbreken van de oorlog in Kosovo vluchtte u met uw gezin naar Montenegro. Jullie waren er geregistreerd als vluchteling en verbleven er op verschillende plaatsen. In 2003 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo. In Kosovo had u als Roma geen rechten en geen vrijheid. De Albanese bevolking verwijt de Roma dat ze tijdens de oorlog hebben gecollaboreerd met de Serviërs. U durfde niet buiten te komen. Wanneer u op straat kwam, werd u beledigd door onbekenden die zeiden dat u een verrader bent, het recht niet had om daar te wonen, geen recht had op medische zorgen etc. Met uw burens had u niet echt problemen, maar ze bekeken u raar en spraken niet met u. Daarnaast kon u als Roma geen werk vinden in Kosovo. U diende nooit klacht in bij de politie omdat u bang was dat u hierdoor nog meer problemen zou krijgen. Vijf jaar geleden verliet uw vrouw u. Ze wilde immers niet langer in Kosovo blijven en is met de kinderen naar haar broers in Niksic (Montenegro) vertrokken. De laatste vijf jaar voor uw komst naar België verbleef u afwisselend in Kosovo en in Montenegro. In Kosovo verbleef u meestal bij uw ooms in Zahac (gemeente Pec). Daar kende u geen problemen. Sinds het vertrek van uw vrouw en kinderen hebt u te kampen met verschillende gezondheidsproblemen. U hebt epilepsie en astma en in Kosovo kreeg u twee hersenbloedingen. Verder lijdt u aan een depressie en hebt u last van nervositeit. U dacht soms aan zelfmoord. In Kosovo raadpleegde u verschillende artsen. Deze schreven u medicatie voor. Wanneer de zoon van uw oom thuis was, bracht hij u naar de dokter op controle. U ging ook naar Montenegro voor medische verzorging. Zo werd u er twee weken opgenomen in een ziekenhuis. Omdat u in Kosovo geen toekomst had en u hoopte uw vrouw en kinderen terug te vinden, besloot u het land te verlaten. Halverwege maart 2009 reisde u naar België, waar u op 17 maart 2009 aankwam en diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 23 april 2008 te Pristina; uw UNMIK-geboorteakte, uitgereikt op 17 april 2008 te Pec; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 10 juni 2008 te Kragujevac; uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 10 juni 2008; de Servische huwelijksakte van uw ouders, A. K. en Z. B. uitgereikt op 1 augustus 2008 te Kragujevac; verscheidene medische attesten uit Montenegro en uit België; en uw aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelde dat u Kosovo in maart 2009 hebt verlaten omwille van de slechte veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid voor de Roma. De Albanese verwijten de Roma dat ze met de Serviërs hebben gecollaboreerd tijdens de Kosovo-oorlog en ook bloed aan hun handen hebben. Als Roma had u in Kosovo geen rechten en geen vrijheid. U durfde niet buiten te komen en u kon er geen gewoon leven leiden (zie gehoorverslag CGVS I p. 7-8; CGVS II, p. 4 en 6). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die u persoonlijk kende, beperkt bleven tot verbale beledigingen. Wanneer u bijvoorbeeld buitenkwam, kreeg u van de Albanese te horen dat u een verrader bent en dat u het recht niet hebt om daar te wonen (zie gehoorverslag CGVS I p. 7-8; CGVS II, p. 4 en 6). Deze door u aangehaalde feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich omwille van deze door u aangehaalde problemen niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. U verklaarde immers dat u de laatste vijf jaar voor uw komst naar België ten gevolge van uw problemen meestal bij uw ooms in Zahac (gemeente Pec) verbleef en dat u daar geen problemen kende met de Albanese. U omschreef er uw relatie met de plaatselijke Albanese als broederlijk (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3-4). Gevraagd waarom u bijgevolg niet bij uw ooms kon blijven, beaamde u dat dit had gekund, maar dat u al vier epilepsieaanvallen hebt gehad en er in Kosovo geen medische verzorging voorhanden is. Ook gaf u aan te hopen hier uw vrouw en kinderen terug te vinden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3). Uw problematische familiale situatie en het feit dat u in Kosovo geen adequate medische behandeling zou kunnen krijgen (cf. infra), zijn echter motieven die op zich geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient er gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds

het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo in het algemeen en in Pec in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In de regio Pec werden er al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld. De RAE in de regio Pec verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het grootste probleem voor de RAE blijft hun economische situatie. Er is een grote werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE. Ook de Albanezen en de Serviërs lijden hieronder.

Hoe dan ook hebt u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS I p. 8; CGVS II, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit klacht indiende bij de politie naar aanleiding van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS I p. 9). U deed dit niet omdat u bang was dat u hierdoor meer problemen zou krijgen en omdat u van mening was dat het toch tot niets zou leiden (zie gehoorverslag CGVS I p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Hieraan dient toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Verder haalde u aan dat u in Kosovo als Roma geen werk kon vinden (zie gehoorverslag CGVS I p. 4 en 7-8). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het

algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Voorts kan er nog worden gewezen op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo, alsook deze van uw ouders, worden immers niet betwist. U haalde verder aan dat u sinds het vertrek van uw familie en ten gevolge van alles wat u hebt meegemaakt te kampen hebt met medische/psychische problemen. De door u neergelegde medische attesten uit Montenegro en België maken melding van verschillende gezondheidsproblemen. U hebt epilepsie en astma en in Kosovo kreeg u twee hersenbloedingen. Verder hebt u last van een depressie en van nervositeit (zie gehoorverslag CGVS I p. 7 en 9-10; CGVS II p. 4-5). Uit niets blijkt echter dat u in geval van een terugkeer naar Kosovo geen toegang zou hebben tot de medische hulpverlening aldaar. U stelde in dit verband dat u in Kosovo als Roma niet werd aanvaard en dat u daarom verplicht was om een beroep te doen op de medische hulpverlening in Montenegro (zie gehoorverslag CGVS II p. 5). Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, kan evenwel worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de etnische minderheden in de gemeente Pec wel degelijk toegang hebben tot de verschillende medische centra in de gemeente en tot het regionale ziekenhuis in de stad Pec. De Roma maken dan ook daadwerkelijk gebruik van deze medische voorzieningen. U verklaarde bovendien dat u voor uw gezondheidsproblemen verschillende artsen, onder meer dr. Naser en dr. Shaban in het ziekenhuis te Pec, kon raadplegen en dat deze u medicatie voorschreven en een scan van uw hersenen

namen (zie gehoorverslag CGVS II p. 5). Bovendien bevestigde u dat de medicatie die u in Kosovo kreeg voorgeschreven, meer bepaald Diazepam, hielp en dat u hier in België dezelfde medicatie krijgt. Alleen voor uw rug zou de medicatie hier beter zijn (zie gehoorverslag CGVS II p. 5). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw etnische origine medische hulp in Kosovo ontzegd zou geweest zijn. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, hetgeen u – zoals uit uw administratief dossier blijkt – reeds gedaan heeft.

Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer, K. C. (O.V. 6.436.134), en zijn partner, H. S. (O.V. 6.436.136), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing inzake H. S. (hierna eerste verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, afkomstig uit het dorp Maznik in de gemeente Deçan en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Sinds 1993 bent u traditioneel gehuwd met K. C. (O.V. 6.436.134), afkomstig uit het dorp Brezanik in de gemeente Pejë en jullie hebben vijf kinderen. Na uw huwelijk ging u bij uw man wonen in Brezanik. In 1998, tijdens de Kosovo-oorlog, gingen jullie naar Montenegro. Jullie verbleven er in Ulcinj en later in Stari Bar. In Montenegro waren jullie ingeschreven als vluchtelingen. In 2000 keerde u met uw gezin terug naar Kosovo. Jullie woonden er in het huis van een oom van uw man. In Kosovo hadden u en uw gezin problemen met de Albanezen en de Serviërs, die jullie lastig vielen. Uw kinderen gingen naar school in Gorazhdevc, maar omdat ze werden geslagen door Albanezen en Serviërs liet u ze niet vaak gaan. Telkens er problemen waren, ging u met uw gezin naar de familie van uw man in Zahac (gemeente Pejë). Wanneer de rust terugkeerde, gingen jullie naar huis. Drie jaar geleden werd uw man ziek ten gevolge van de problemen en de stress. Hij zag hiervoor een dokter in Zahac. Twee à drie maanden voor uw komst naar België werd u aangerand door Albanezen toen u onderweg was naar de winkel. Ze wilden u misbruiken en scheurden uw kleren, maar u kon tijdig ontsnappen. U vertelde aan uw man wat er gebeurd was en hij zei u dat u niet meer buiten mocht komen. Jullie besloten te vertrekken en verkochten alles: de auto, de stock en al jullie bezittingen. U diende geen klacht in bij de politie uit angst dat ze jullie zouden komen doden. Soms kwamen Albanezen of Serviërs naar uw huis om uw man af te persen. Zo ook enkele dagen voor uw komst naar België. Ze dreigden ermee hem in brand te steken als hij de politie verwittigde. Ongeveer zeven à acht maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal verliet u Kosovo en reisde u met uw gezin naar België, waar u op 25 mei 2009 aankwam en diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 18 januari 2008 te Pristina; en uw UNMIK-geboorteakte, uitgereikt op 14 januari 2008 te Deçan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner, K. C. (O.V. 6.436.134). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo verlaten te hebben omdat u als Roma door de Albanese bevolking herhaaldelijk werd lastiggevallen, bedreigd en afgeperst. De Albanezen verwijten de Roma dat ze met

de Serviërs hebben gecollaboreerd tijdens de Kosovo-oorlog (zie gehoorverslag CGVS I p. 9-10; CGVS II, p. 7-8).

Deze verklaringen stemmen evenwel niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In de regio Pejë werden er al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld. De RAE in de regio Pejë verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het grootste probleem voor de RAE blijft hun economische situatie. Er is een grote werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE. Ook de Albanezen en de Serviërs lijden hieronder.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen en deze van uw partner en uw broer M. K. (O.V. 6.404.774) betreffende uw verblijf in Kosovo en de problemen die jullie er kenden niet eensluidend zijn. Zo verklaarden u en uw partner dat jullie in 2000 uit Montenegro naar Kosovo terugkeerden. Jullie woonden er afwisselend in Orasje (of Brezanik) en in Zahac. Jullie woonden er tot aan uw vertrek naar België (zie gehoorverslag CGVS I p. 6-7; CGVS II p. 3-4). Uw broer zei echter dat hij in 2003 ongeveer uit Montenegro naar Kosovo terugkeerde en dat jullie ongeveer anderhalf jaar later, i.e. in de loop van 2004 of 2005, naar Kosovo terugkeerden. Hoewel hij net als jullie beweerde tot zijn vertrek naar België in 2009 afwisselend in Orasje en Zahac gewoond te hebben, verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij jullie sinds 2006 niet meer gezien heeft (zie gehoorverslag CGVS I van K. M., p. 5-6; CGVS II, p. 4). Deze bevinding zet dan ook de geloofwaardigheid van jullie beweerde verblijf in Kosovo sinds 2000 op de helling, waardoor ook de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen in Kosovo op de helling komt te staan.

Dat de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnd wordt, blijkt tevens uit een aantal bijkomende tegenstrijdigheden. Zo verklaarde uw partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 12 januari 2010 dat de Albanezen en de Serviërs jullie kinderen wilden doden en haar wilden misbruiken. Twee à drie maanden voor jullie komst naar België werd ze aangerand door Albanezen toen ze onderweg was naar de winkel (zie gehoorverslag CGVS van H. S. p. 5-6). Uw partner verklaarde verder dat jullie kinderen naar school gingen in Gorazhdevc, maar dat jullie ze niet vaak lieten gaan omdat ze werden geslagen door Albanezen en Serviërs (zie gehoorverslag CGVS van H. S. p. 3-4). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 mei 2010 werd gevraagd of uw partner en uw kinderen ook problemen kenden in Kosovo, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS II p. 8). U verklaarde in dit verband dat uw partner meestal binnenshuis bleef en dat ze als ze problemen had, deze niet aan u zou vertellen omdat ze weet dat u veel aan uw hoofd hebt. U stelde expliciet dat uw partner bij u nooit over haar problemen had geklaagd. Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen van uw partner, herhaalde u dat u van niets weet en dat niemand u iets vertelt omdat u ziek bent (zie gehoorverslag CGVS II p. 8). Nochtans beweerde uw partner dat ze u wel degelijk inlichtte over haar aanranding. Uw partner verklaarde verder dat u haar toen zei niet meer buiten te komen en dat jullie al jullie bezittingen gingen verkopen en Kosovo zouden verlaten (zie gehoorverslag CGVS van Hajrizaj Safete p. 6). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 12 januari 2010 verklaarde u – in tegenstelling tot wat uw partner beweerde – uitdrukkelijk dat uw kinderen nooit naar school gingen in Kosovo. U had uw kinderen niet ingeschreven op school omdat u bang was dat iemand hen zou meenemen (zie gehoorverslag CGVS I p. 11-12). Nogmaals gevraagd of uw kinderen naar school gingen in Kosovo, wijzigde u uw oorspronkelijke verklaringen en stelde u dat uw kinderen naar school gingen in Orasje, maar dat u hen na één week van school haalde uit angst dat iemand hen zou ontvoeren en losgeld eisen (zie gehoorverslag CGVS II p. 8). Tenslotte beaamde uw partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat Albanezen en Serviërs u geld vroegen. Ze vervolgde dat ze zelfs naar jullie huis kwamen. Zo zouden ze ook enkele dagen voor jullie komst naar België langsgesproken zijn en ermee bedreigd hebben u in brand te steken als u de politie verwittigde (zie gehoorverslag CGVS van H. S. p. 7). U maakte doorheen uw gehoren op het Commissariaat-generaal evenwel in het geheel geen melding van dit incident en u verklaarde expliciet dat u behalve de problemen die u in het kader

van uw gehoren op het Commissariaat-generaal uit de doeken gedaan had geen andere problemen met Albanezen meer kende (zie gehoorverslag CGVS II p. 7). Van partners die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Hoe dan ook hebt u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS I p. 9; CGVS II, p. 6-7). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u nooit klacht indiende bij de politie naar aanleiding van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS I p. 10; CGVS II p. 7). U signaleerde uw problemen evenmin bij lokale vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS I p. 10; CGVS II p. 11). U deed dit niet omdat het te gevaarlijk was en omdat u uw belagers niet kende. U was bang dat ze naar uw huis zouden komen om u te doden. Daarnaast was u van mening dat de politie de bende die u belaagde toch niet kon oppakken (zie gehoorverslag CGVS II p. 7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel is het zo dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg....). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Doorheen uw gehoren voor de Belgische asielinstanties haalde u aan niet over documenten uit Kosovo te beschikken (zie gehoorverslag CGVS I p. 8-9; CGVS II p. 4-5). U zou een Servische identiteitskaart gehad hebben, maar deze zou u vergeten zijn in de bestelwagen die u naar België bracht (zie gehoorverslag CGVS I p. 3 en 8; CGVS II p. 4). U hebt evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo geen identiteitsdocumenten zou kunnen bekomen. Naast het feit dat u betreffende de vraag of u al dan niet ingeschreven bent in Kosovo uiterst incoherente en warrige verklaringen aflegde (zie gehoorverslag CGVS I p. 9; CGVS II p. 2; p. 4; p. 5-6) en dat u uw verblijf in Kosovo sinds 2000 niet aannemelijk gemaakt heeft, dient er immers

te worden gewezen op het feit dat u na het einde van de oorlog in Kosovo geen stappen heeft ondernomen om (Kosovaarse) identiteitsdocumenten te bekomen. U zou dit niet gedaan hebben omdat u geen Kosovaarse documenten wilde hebben. U wilde Servische documenten hebben omdat er in Kosovo geen werk is en men gemakkelijker werk kan vinden in Servië (zie gehoorverslag CGVS II p. 6 en 11). Redelijkerwijs kan van u echter worden verwacht dat u op dit vlak enig initiatief had getoond. Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan "Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo", dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. In Pejë kunnen de RAE terecht bij de NGO "Civil Rights Program – Kosovo" (CRP/K), die er bureau hebben en nauw samenwerken met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan. Daarnaast verlenen ze ook gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's en andere kwetsbare groepen zoals de Roma. In Pejë zijn er geen problemen voor de RAE bij het verwerven van documenten. Dat het geenszins aannemelijk is dat u geen Kosovaarse identiteitsdocumenten zou kunnen verkrijgen, blijkt tot slot uit het feit dat uw partner en uw broer wél over UNMIK-documenten beschikken. Gezien u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten zou kunnen beschikken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat uw rechten in Kosovo niet zouden gerespecteerd worden.

Volledigheidshalve kan er nog worden gewezen op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Betreffende de moeilijkheden van uw kinderen op school – voor zover hieraan nog enig geloof kan worden gehecht – dient nog opgemerkt te worden dat het Kosovaarse onderwijssysteem openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is inzake onderwijs het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. De Roma-gemeenschap in Pejë spreekt, net als u, veeleer Albanees dan de Romani-taal. Dit betekent dat Roma-kinderen lessen volgen in het Albanees, samen met de Albanese, Ashkali en Egyptische kinderen, hetgeen hun integratie in de maatschappij ten goede komt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo

a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

U haalde ten slotte aan dat u in 2007 ziek werd door de oorlog en de moeilijke levensomstandigheden in Kosovo. U was depressief. U kwam niet meer buiten en u stopte met werken. U werd hiervoor in Kosovo tevergeefs behandeld (zie gehoorverslag CGVS I p. 4 en 12-13, CGVS II p. 4 en 9). De door u in het kader hiervan neergelegde medische attesten maken melding van verschillende gezondheidsproblemen. Volgens het attest uit Kosovo (opgesteld door dr. Nysret A. Pepaj, d.d. 20 april 2009) ging u sinds 2000 na de oorlog regelmatig op controle bij een psychiater in Pejë. In het attest is er onder meer sprake van PTSD en EPI-symptomen (*Exocriene Pancreas Insufficiëntie*). Dergelijke attesten bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld en eventueel de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch kunnen geen sluitend bewijs uitmaken van de omstandigheden die aan de basis liggen van de problematische psychologische toestand waarin u zich thans bevindt. In het attest uit België (opgesteld door dr. S.) is er sprake van meerdere lichamelijke klachten. Dit attest is echter helemaal niet concreet aangaande de precieze aard van uw klachten. Opmerkelijk in dit verband is dat u slechts één Kosovaars medisch attest kon neerleggen. Van iemand die beweert jarenlang medisch opgevolgd te zijn in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen van deze behandeling. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd u daarom om bijkomende medische attesten uit Kosovo gevraagd. U kreeg vijf dagen de tijd voor kopieën en tien dagen voor originele attesten (zie gehoorverslag CGVS II p. 10). U hebt deze documenten – hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is – vooralsnog niet neergelegd. U gaf evenmin een plausibele uitleg voor het nog steeds ontbreken ervan. Voorts is het bevreemdend dat u zich geen enkele naam kon herinneren van artsen/psychiaters die u had geconsulteerd. U kon evenmin zeggen hoeveel artsen/psychiaters (ongeveer) u had geraadpleegd (zie gehoorverslag CGVS II p. 10). Bovenstaande bevindingen zetten dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde (falende behandeling van) uw psychische problemen in Kosovo op de helling. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw medische/psychische problemen behandeld werd in Kosovo. U raadpleegde verschillende psychiaters/artsen in Kosovo. U kreeg medicatie voorgeschreven, die soms hielp en soms niet. U werd ook in het ziekenhuis opgenomen (zie gehoorverslag CGVS I p. 12, CGVS II p. 9-11). Bijgevolg blijkt uit niets dat u in geval van een terugkeer naar Kosovo niet opnieuw toegang zou hebben tot de medische hulpverlening in uw land van herkomst. Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de etnische minderheden in de gemeente Pejë toegang hebben tot de verschillende medische centra in de gemeente en tot het regionale ziekenhuis in de stad Pejë en dat de Roma ook daadwerkelijk gebruik maken van deze medische voorzieningen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De UNMIK-geboorteakte van uw moeder bevat identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw lidkaart en het attest van de PReBK kunnen de bevindingen van het Commissariaat-generaal inzake de verbeterde veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE-gemeenschap in Kosovo en

meer specifiek in de gemeente Pejë niet weerleggen. Het Commissariaat-generaal baseerde zijn beslissing op informatie verkregen uit directe contacten met lokale vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap en NGO's van minderheden. Uit deze contacten blijkt dat er zich reeds geruime tijd geen veiligheidsincidenten meer hebben voorgedaan waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was en dat de RAE zich vrij kunnen bewegen binnen de gemeente en zelfs daarbuiten. Dit attest vertoont overigens een gesolliciteerd karakter en is bijgevolg weinig objectief.

Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, H. S. (O.V. 6.436.136), en van uw broer, K. M. (O.V. 6.404.774), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Derhalve kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw afkomst uit Kosovo. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing inzake B. Z. (hierna tweede verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, afkomstig uit het dorp Zahaq in de gemeente Pejë (Kosovo). U verklaarde te beschikken over de Kosovaarse nationaliteit. Op 5 juli 1962 huwde u met K. A.. Na uw huwelijk ging u bij uw echtgenoot in Oracha, gemeente Pejë wonen. Samen hebben jullie acht kinderen. Op 21 november 2005 overleed uw echtgenoot. Sindsdien verbleef u steeds samen met uw zoon C. (O.V. 6.436.136). Samen met uw zoon C. vertrok u op een gegeven ogenblik naar Ulcin, Montenegro alwaar jullie een tijdje hebben verbleven alvorens terug te keren naar Kosovo. Een zevental jaar geleden werd de zoon van uw oom vermoord door onbekenden. Uzelf had, net als uw zoon, last met onbekende Albanezen die u, telkens als u buiten kwam, geld vroegen aangezien ze dachten dat u rijk was. U diende geen klacht in tegen deze feiten aangezien u schrik had. Toen uw zoon C. Kosovo verliet ging u een aantal maanden bij uw schoonbroer wonen alvorens uw zoon Camilj in België te vervoegen. In deze periode kende u geen problemen aangezien u nooit buiten kwam. Op 3 november 2010 kwam u in België aan alwaar u dezelfde dag asiel heeft aangevraagd. Na uw aankomst in België ontdekten de dokters dat u hartproblemen heeft. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-geboorteakte uitgereikt op 17 april 2008 te Pejë, uw huwelijksakte, uitgereikt op 1 augustus 2008 te Kragujevac, een Belgisch medisch attest d.d. 8 december 2010 m.b.t. een cardiologisch onderzoek en een laboratoriumanalyse.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat, telkens als u buiten kwam, onbekende etnische Albanezen u om geld vroegen, aangezien ze dachten dat u rijk was. Deze problemen deden zich voor toen uw zoon C. nog in Kosovo was (CGVS p. 5). Deze verklaringen stemmen evenwel niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In de regio Pejë werden er al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten

gemeld. De RAE in de regio Pejë verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het grootste probleem voor de RAE blijft hun economische situatie. Er is een grote werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE. Ook de Albanezen en de Serviërs lijden hieronder.

U hebt bovendien geen concrete elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p. 6). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u nooit klacht indiende bij de politie naar aanleiding van uw problemen aangezien u schrik had dat de onbekende Albanezen u zouden vermoorden (CGVS p. 5). U signaleerde uw problemen evenmin bij lokale vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap. U deed dit niet omdat hij toch niets zou kunnen doen (CGVS p. 7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien blijkt uit de info duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. In de regio van Pejë zijn er elf Egyptische, twee Roma en één Ashkali politieagent in de politiekantoren tewerkgesteld. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wat betreft het feit dat de zoon van uw oom vermoord werd door onbekenden dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat deze feiten dateren van minstens zeven jaar geleden (CGVS p. 5-6). Bovendien wist u niets over de omstandigheden waarin hij vermoord werd. Zo wist u niet wie uw neef vermoord heeft, noch waarom uw neef vermoord werd (CGVS p. 5-6). U weet niet of de politie is langsgesproken na de moord en/of er een onderzoek heeft plaatsgehad na de moord op uw neef (CGVS p. 6). U wist enkel via de burens dat uw neef gedood was.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen, die u staafde met een medisch attest en een afschrift van een laboratoriumonderzoek, dient te worden opgemerkt dat deze problemen op zich echter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw UNMIK-geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, K. C. (O.V. 6.436.134), zijn partner, H. S. (O.V. 6.436.136), en van uw zoon, K. M. (O.V. 6.404.774), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de vier beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Advocaat SAMPERMANS diende een “*beroep [in] tot nietigverklaring en vordering tot schorsing*”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, evenwel een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Eerste verzoekster en tweede verzoekster roepen in de verzoekschriften van advocaat LANDUYT zowel in het eerste als in het tweede middel de “*Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur*” en roepen in het eerste middel tevens de schending van de motiveringsplicht in. In het verzoekschrift van advocaat SAMPERMANS wijst verzoeker op “*artikel 3 EVRM*”, “*artikel 10 van het EG Verdrag*” en “*Het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

2.2.1. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. Daar waar verzoekende partijen zich beperken tot het citeren in de aanhef van “*artikel 10 van het EG Verdrag*”, is dit middel onontvankelijk. Dit geldt tevens voor de in de verzoekschriften van advocaat LANDUYT aangevoerde schendingen van “het” beginsel van behoorlijk bestuur nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het

voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Evenmin kan volgehouden worden dat, zoals eerste en tweede verzoeksters menen, de commissaris-generaal de asielaanvraag onvoldoende heeft onderzocht omdat hij in hun bestreden beslissingen verwijst naar de beoordeling van de asielaanvragen van hun familieleden. Zij voeren aan dat *“elke asielaanvraag individueel moet beoordeeld worden”* en de *“verwijzing naar andere beslissingen, waar mijn verzoekster geen partij in was en waarbij er geen tegenspraak gevoerd werd, niet kan weerhouden worden als een element van beoordeling”* en *“dergelijke beoordeling de rechten van verdediging schendt”*. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de commissaris-generaal de asielaanvragen grondig heeft onderzocht en hierbij alle asielmotieven heeft overwogen die werden aangevoerd door verzoeksters. Verzoeksters hebben hierbij uitdrukkelijk aangegeven hun asielaanvragen onder meer te baseren op de asielmotieven van hun familieleden. De commissaris-generaal diende dan ook met deze motieven rekening te houden, wat ook is gebeurd. Uit het feit dat deze beoordeling in een volgsbeslissing wordt opgenomen kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal hun asielaanvraag niet grondig onderzocht zou hebben te meer nu verzoeksters niet aangeven over welke eventuele feiten geen onderzoek is gebeurd.

2.2.4. Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft benadrukt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de beroepen verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoeker legde een UNMIK-identiteitskaart, een UNMIK-geboorteakte, een Servische geboorteakte en een Servisch nationaliteitsbewijs neer. Eerste verzoekster legde een UNMIK-identiteitskaart en een UNMIK-geboorteakte neer en tweede verzoekster legde eveneens een UNMIK-geboorteakte alsook haar huwelijksakte neer. Verzoekers leggen echter hun paspoorten niet neer terwijl ze geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten en aldus goedkoper en veiliger legaal konden reizen. Verzoekers tonen aldus niet aan wanneer ze hun land verlieten en in België toekwamen. Dit houdt een negatieve indicatie in wat hun asielrelaas betreft.

3.2. Verzoekers verklaarden hun land van herkomst te hebben ontvlucht omdat zij omwille van hun etnie allerlei problemen kenden met Albanezen. Verzoeker was het slachtoffer van verbale beledigingen, eerste verzoekster werd net als haar man en kinderen herhaaldelijk lastiggevallen en zou aan een

poging tot aanranding door Albanezen zijn ontsnapt en ook tweede verzoekster beweert dat ze gevisieerd werd omdat Albanezen haar ervan verdachten veel geld te hebben.

3.2.1. Volgens verzoeker *“dient benadrukt te worden dat Roma de meest kwetsbare groep vormen in Kosovo, en dat zij door de overige bevolkingsgroepen als tweederangsburgers aanzien worden”*; *“Dat de Kosovaarse reglementering aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven”* en *“verzoeker aldus gezien zijn persoonlijke ervaringen in Kosovo geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst”*. In de verzoekschriften van advocaat LANDUYT bevestigen verzoeksters dat de algemene situatie in Kosovo *“aanzienlijk gewijzigd”* is, *“dat er inderdaad geen grootschalige incidenten meer zijn en dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn”* en erkennen dat hun *“verklaringen stemmen evenwel inderdaad niet overeen met de door het Commissariaat-generaal voorgelegde informatie”*. Anderzijds argumenteren verzoeksters dat *“De veiligheidssituatie is echter – in tegenstelling tot wat het CGVS voorhoudt – niet stabiel en kalm”* en er *“zijn talrijke kleinere incidenten van pesterijen, aanvallen, intimidaties, enz...”* en *“Het zijn deze feiten die door mijn verzoekster voorgehouden worden.”*

3.2.2. De commissaris-generaal hecht terecht geen geloof aan de aanranding waar eerste verzoekster beweert het slachtoffer van te zijn geweest. Indien dit mogelijk delicate problemen kunnen inhouden kan in casu niet aangenomen worden dat eerste verzoeksters man zelfs niet op de hoogte was van deze feiten wanneer hun gezin net om die reden de beslissing nam om Kosovo te verlaten en in België internationale bescherming aan te vragen. Wat de overige asielmotieven betreft die de verzoekende partijen aanvoeren, met name spanningen met Albanezen die ontaardden in verbale conflicten en beledigingen stelt de Raad vast dat verzoekende partij bezwaarlijk kan bijgetreden worden waar zij meent omwille van dergelijke vage, persoonlijke problemen nood te hebben aan internationale bescherming. Immers, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de algemene situatie in Kosovo na de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat indien de Roma's het sociaal-economisch moeilijk kunnen hebben, mogelijk nog het slachtoffer kunnen worden van bepaalde vormen van discriminatie, en wantrouwig kunnen zijn tegenover de politie, dit geenszins een systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betreft, noch leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze beoordeling wordt door verzoekers niet weerlegd, doch eerder bevestigd waar zij uitdrukkelijk erkennen dat de situatie in Kosovo sterk verbeterd is en er thans enkel nog sprake is van kleinschalige incidenten en hun problemen vooral economisch van aard zijn.

3.2.3. Aldus dient te worden vastgesteld dat in zoverre de aangevoerde problemen met Albanezen waarachtig zouden zijn, er hoe dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt hiervoor nood te hebben aan internationale bescherming, temeer nu evenmin wordt aangetoond dat verzoekers geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten om aan hun problemen te verhelpen. De loutere beweringen in het verzoekschrift dat zij nooit de hulp inriepen van de Kosovaarse autoriteiten omdat *“het te gevaarlijk was”*, zij haar *“belagers niet kende”*, zij *“was bang dat ze naar haar huis zouden komen om haar te doden”*, zij *“van mening [was] dat de politie de bende die haar belaagde toch niet kon oppakken”* en *“Het is onjuist dat er pas internationale bescherming kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput”* kunnen hun nalatigheid geenszins vergoelijken om zelfs niet de minste poging te ondernemen nationale bescherming te vragen. De waarachtigheid van de aangebrachte problemen in Kosovo wordt dan ook ondergraven nu uit algemene informatie blijkt dat verzoekers wel degelijk de mogelijkheid hadden op nationale bescherming maar vrijwillig nagelaten hebben hiervan gebruik te maken. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij alvorens internationale bescherming aan te vragen eerst alle nationale beschermingsmiddelen uitput, wat verzoekers in casu echter niet hebben gedaan. Verzoekers tonen dan ook geenszins aan nood te hebben aan internationale bescherming.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Volledigheidshalve merkt de Raad op inzake de medische problemen die verzoekers aanvoeren dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekers aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekers dienen zich inzake de beoordeling van hun medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 66 836 / IV, RvV 67 308 / IV en RvV 67 334 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK